Мая Радзіма—Беларусь

Барзянец Аляксандр
Дзяржаўная ўстанова адукацыі “Сярэдняя школа № 129 г.Мінска”
6 “А” клас

Мой родны кут, як ты мне мілы!..
Забыць цябе не маю сілы!
Не раз, утомлены дарогай,
Жыццём вясны мае убогай,
К табе я ў думках залятаю
І там душою спачываю.
Я.Колас

Я еду ў цягніку. “Тук-тук, тук-тук!”—рыпяць колы. Дарога…Колькі цікавых і глыбокіх думак узнікае ў галаве, калі я гляджу на родныя краявіды, якія праносяцца перад маімі вачыма. Чамусьці менавіта ў дарозе я разумею, як люблю сваю родную Беларусь, сэрцам адчуваю еднасць з ёй.

Заплюшчваю вочы, а ў лёгкай дрымоце бачу цябе, мой родны кут, такі прыгожы, такі непаўторны, такі чароўны… Твае неверагодныя краявіды—гэта ўтульныя паркі, зялёныя лясы,блакітныя азёры і сінія рэкі, markdown розналяровыя палі і стракатыя лугі, бязмежныя балоты…

А колы стукаюць: “Тук-тук, тук-тук!..” Імгненне—і я нібы ступаю ў казачны лес, дзе кожны шолах, кожнае каржакаватае дрэва, птушынае пёрка ажываюць і напаўняюць уяўленне новымі вобразамі…

На заходзе дня, калі сонца ўжо хаваецца за гарызонтам, у лесе, загадкава асветленым промнямі святла, могуць прабегчы хітрыя лісіцы, палахлівыя зайцы. Тут пануе гаспадар лесу зубр, лютая ваўчыца, нязграбныя мядзведзі, нетарапլівая, але заўсёды гатовая да палявання рысь. Чароўныя, грацыёзныя алені выконваюць перад табой непаўторны танец, нібы выкананы на адбітках шкла, распаленага агністым святлом заходу. Твае вадаёмы – сапраўдны рай для вадаплаўных птушак. Шумныя зграі гусей, спевы лебедзяў, краканне качак зліваюцца ў агульны хор. Ствараецца ўражанне, што ты патрапіў на сапраўдны канцэрт. А пад вадой, схаваны ад староннiх вачэй, знаходзіцца сапраўдны скарб—залацістыя карпы, зубастыя шчупакі, чорныя вугры, рухавыя плоткі, буйныя самы—ціхія вартавыя азёр і рэк. Такая разнастайнасць жывёльнага свету нашай краіны дорыць светлую радасць і гармонію з акаляючым светам, натхняе, прымушае цаніць кожнае імгненне.

А цягнік нясе мяне далей… І перада мною адкрываецца твая багатая культурная спадчына. Перад вачыма праносяцца Гародня, Бярэсце, Полацк, Мірскі і Лідскі замкі… Там кожны каменьчык захоўвае ў сабе таямніцу гісторыі. Здаецца, ты такая маленькая на карце сусвету, наша Беларусь, але колькі замкаў, палацаў, цэркваў, касцёлаў, помнікаў архітэктуры і культуры ты захавала! Думаю, жыцця не хопіць усё наведаць. Але я рады, што маю магчымасць знаёміцца з нашай гісторыяй, культурай і традыцыямі. І я

ганаруся беларускім народам, які так беражліва захоўвае сваю духоўную спадчыну.

А колы стукаюць: “Тук-тук, тук-тук...” А ў небе бусел: “Кур-лы, кур-лы…” Гэтая птушка, што лунае над нашымі краявідамі, выбірае сабе жытло каля паселішчаў чалавека. Згодна з народнымі павер’ямі, яна прыносіць шчасце і дабрабыт.

Здаецца, што ў мяне ёсць нешта агульнае з бусламі… Я не магу ўявіць сябе без нашых меладычных песень, без нашых цудоўных краявідаў—усяго таго, што называецца адным простым і такім светлым словам—Беларусь. Яно ўрасло каранямі ў сэрца, і адабраць яго можна толькі разам з жыццём.

“Кур-лы, кур-лы…” Адлятаюць у вырай буслы, каб вясною зноў вярнуцца на Радзіму, бо адчуваюць непарыўную нябачную сувязь з гэтым месцам. Так і я разумею, што у свеце шмат прыгожых мясцін, вартых увагі, але шчаслівым я сябе адчуваю толькі ў сваім родным кутку. Гэта маё месца, мая гісторыя, мой лёс.

І мне хацелася б, каб у жыцці кожнага з нас ніколі не надыходзіла тая сумная часіна, якая адарвала б нас ад роднай зямлі, і каб радасць адзінства з Радзімай заўсёды жыла ў нашых душах.

“Тук-тук, тук-тук…” У кожным стуку маё сэрца адгукаецца на гэты рытм, нібы нагадваючы мне, што я рухаюся ў верным накірунку, бо колы нясуць мяне на Радзіму. І я ўдзячны кожнаму кіламетру дарогі, які прыводзіць мяне да гэтага куточка зямлі, які так цёпла называю сваім домам…

“Тук-тук, тук-тук…” “Кур-лы, кур-лы…”